

Komandi partur
Í komandi parti verður framhald av
frásøgnini í Jóla Sosialinum hjá 95 ára
gomlu Mathildu Jacobsen av Eiði.

til hon giftist í apríl í 1961, var hon hjá Marini. Marin seymaði brúðarkjólán hjá henni.

Mary og Petur giftust 9. apríl í 1961. Tey búðu á Nesi, og tey fingtu fimm børn, Alberg, so ein drong, sum æt Magnus. Hann doyði stutt eftir tað, at hann var føddur. So fingtu tey Magnus, Dagmar Elsebeth og Eyðbjørg, so tey vóru tíggu fólki í húsi. Mary var ofta ógvuliga lamin, meðan hon gekk við børnunum.

Hon hevur ongantið verið úti og arbeitt eftir tað, at hon giftist, men hon hevur havt nóg mikið at takast við heima við hús. Tá ið verforeldrini vinknaðu, var hon nóg um tey. Petur Hans, verfaðirin, búði inni hjá teimum í nógv ár og doyði út haðan.

Petur var føddur 9. oktober í 1925. Hann ætlaði sær til skips undir krígunum, men for-eldrini søgdu nei, tí hann var so ungur. Hann bað onkran skipara um kjans, men har var sama skilið. Hann arbeiddi fyri eingilskmenninar og var uppií at stoypa nógv av tí, sum enn stendur uppi á Nesi frá krígunum.

Í 1943 fór Petur til Íslands á ein garð, Breyt-arholt, at arbeiða. Amy, fyrra kona hansara, arbeiddi á sama garði, og har komu tey saman.

Heimafturkomin fór Petur við Mjóvanes, so var hann ellivu ár við Morgunroðanum og átta ár við Sjøborgini. Hann var umleið 20 ár, tá ið hann bleiv motorpassari.

Í 1969 kom línuskipið Stapin. Petur átti í Stapanum, og hann var við honum til 1995. Tá legðist hann upp á land.

Ikki langt eftir tað, at Petur var farin í land, fekk hann parkinsonsjúkuna. Hann versnaði so líðandi, og tey seinastu árin var hann ógvuliga illa fyri. Eina tíð var hann á Vesturskin á Toftum. men so gjørdist hann púra óhjálpin, og tá fór hann á Ellisheimið í Runavík. Petur doyði 6. oktober í 2007.

Mary býr einsamøll í húsi.

Amy

Amy er yngst av systrunum, fødd 6. september í 1936. Hon var fyra ár, tá ið pápin doyði. Sum smágenta var hon ofta sjúk. Tað var kanska tí hon ræddist alt møguligt: eiturkoppur, tví-stertur, húsvætti og ikki um at tala veðrar og tarvar. Hon var eisini ógvuliga kræsin og treisk. Amy hevur altíð verið ógvuliga arbeidssom og sterk, og er løtt av lyndi.

Amy arbeiddi í fiski og í sild í Runavík. Hon var eisini fleiri ferðir og passaði onkra konu upp á song sum vanligt hjá ungum gentum tá í tíðini.

Í 1958 var hon í Haslev á húsarhaldsskúla. Í 1960 og 1961 var Amy á sjómansheiminum Lív í Føroyingahavnini, frá hálvum mai til um hálván oktober.

Ræddust russar

Í 1950- og 60-árunum lógu ofta russiskir trol-arar heilt inni á vikini. Teir høvdu tónleikin for frá, so hann hoyrdist um alla bygdina. Konurnar í bygdini ræddust so illa, at nógvar tordu ikki at sova einsamallar við børnunum, tí tær væntaðu, at russarnir fóru at koma í land.

Mangan veturin svav Amy næstan ikki í síni egnu song, tí hon svav hjá onkrari konu, mest tó hjá systrunum. Hetta var ta tíðina, tá ið hon arbeiddi í fiski ella í sild. Hon var eisini nokk so nógv heima og hjálpti mammu síni. Tá var ein mangan biðin at bera burtur torv fyri fólk og at vaska upp og niður. Um várarnar var ofta eisini at vaska skipini, áðrenn tey fóru avstað. Tað var stríggði arbeiði, men nokk so væl varð latið fyri tilíkt arbeiði.

Tey 12 systkini, sum nú hava staðfestað Guinness heimsmetið sum heimsins elstu systkin, eru Magnus, vanligar kallaður Maggi, (1920), Vensil (1921), Sára (1923), Marin (1924), Arnholt (1925), Carl (1928), Elly (1930), Jaspur (1932), Harry (1933), Mary (1934), Amy (1936) og Arne (1938). Henda myndin er frá 1.000 ára føðingardegnum.

(MYND: HANUS HØIGAARD)

Systrarnar hava onga aðra útbúgving enn barnaskúlan. Tá kom heldur ikki upp á tal at fara at læra. Eingir pengar vóru, so tá ið ein var konfirmeraður, ráddi um sum skjótast at fáa nøkur oyru. Mary er tann einasta av systrunum, sum hevur koyrikort.

Svenning kemur inn í myndina

Fyrst í 1962 var Amy heimi hjá systirini Mary. Alberg hjá teimum er føddur 22. januar. Í november í 1962 varð hon biðin at koma á kostdeildina í Hoydølum, at hjálpa at matgera í køkinum. Tað kom væl við, tí hon visti ikki rættiliga, hvat hon skuldi fara at takast við. Jolina Danielsen av Strondum var økonoma, men hon gavst nokk so skjótt har, og so varð Amy biðin at taka við eftir hana og játtaði.

Í realskúlanum var ein lærari, sum æt Svenning Tausen. Tvær gentur, sum arbeiddu í køkinum, høvdu havt hann sum lærara. Amy greiðir frá tí, sum síðan hendi:

»Eg varð hildin at vera gomul genta tá, 26 ár, og tær søgdu við meg: »Tú skuldi fingið tær Tausen, hann hevur so vøkur eygu, tá ið hann smílist.« Hetta var í 1962, og ikki fyrr enn í 1965 komu vit saman. Svenning er ættaður úr Hovi, sonur Jóhan Michael og Dortheu Tausen. Vit giftust 2. juli í 1966, og vit fingtu tvey børn, Duritu og Magnus.

Eg gavst í Hoydølum, tá ið vit giftust. Svenning átti hús á Noregsvegi, so vit búðu har. Foreldur hansara búðu í íbúð í kjallaranum, og systir hansara, til hon giftist. Í oktober í 1967 fóru vit niðan á kostdeildina í Hoydølum at búgva. Svenning var kostlærari til í apríl í 1971, tá fóru vit oman aftur á Noregsveg. Eg havi ongantið arbeitt úti síðan eg giftist, bara okkurt summar sum avloysari í Blákrossbúðini fyri Álvheygg.

Eg havi týtt bøkur og lisið rættlestur. Svenning og eg løsu nógv ár saman, tað dæmdu okkum báðum væl.

Frá 1974 til 1996 var Svenning varaskúlastjóri í Eysturskúlanum. Tá fór hann úr starvi. Hann hevur skrivað og týtt skúlabøkur og rættað mong handrit málsliga. Føroyskt var hansara hjartamál.

Í januar í 2013 fór heilsan hjá honum rættiliga at bila, og 5. november í 2013 doyði hann. Okkum untist 47 góð ár saman.

Magnus og Sóleyð, sonur okkara og kona

Fremst v.f. Sólvá og Eva. Aftanfyri Gisli, Leon og Arne

hansara, keyptu húsini frá okkum fyri nógvum árum síðan. Vit fluttu niður í íbúðina í kjallaranum, og her húsist eg nú einsamøll. Tey eiga fimm børn, og tað er so vælsignað at hava tey so nær.«

Arne

Arne er yngstur, hann er føddur 30. juli í 1938. Hann var knappliga hálvtaðnað ár, tá ið pápin doyði.

Hann var ógvuliga fittur og skikkiligur smádrongur. Lítil eftir aldrinum, men knáur. Sum børn, var altíð okkurt arbeiði, tey skuldu gera eftir skúlatíð. Hjá Arna gekk tað bæði skjótt og lætt. Hinir dreingirnir vildu altíð hava hann við í spælinum, so teir komu viðhvørt mannsterkir at hjálpa honum. Skjótari slapp hann út at spæla. Eingin av teimum fann heldur uppá at gera Arna fortred ella arga hann. Hann tímdi ikki at klandrast.

Arne kom onkuntíð illa fyri sum smádrongur. Einaferð var hann sloppin við Arnholt oman á støðna á seiðaberg. Tað mundi endað galið, tí Arne datt á sjógv, men tibetur dugdi Arnholt at svimja og fekk bjargað honum. Eina aðra ferð kom hann undir ein lastbil, men hann slapp við kúlu á høvðinum og sári á nøsini.

Arne sigur, at alt tað hann minnist, hevði hann tað gott sum smádrongur.

Mamman var ofta á hvíldarheiminum, men so var tað Sára, systirin, sum var mamma.

Í skúlanum var ein yngri og ein eldri klassi. Tey eldru gingu í skúla fyrrapartin og tey yngru seinnapartin. Tað var ein lærari og ein skúlastova. Arna dæmdu væl at ganga í skúla. Men tá mátti ein klára seg sjálfvan, tá ið ein var 14 ára gamal og var farin úr skúlanum.

Til skips

Arne arbeiddi í sild og í fiski í Runavík í gott tvey ár, áðrenn hann fór til skips.

Hann og Diktus, ein vinmaður hansara, fóru báðir í senn fyrsta túr til skips í 1955 við William Martin, skúlaskipinum í Rituvík í mong ár.

Teir vóru hvør minni enn annar. Carl hevur ofta sagt, at teir eru minstu menn, hann hevur sæð í oljuklæðum.

Hetta var við snøri og í sjálvdrátti. Á heysti varð farið á sild við gørunum norðan fyri Føroyar. Inntøkan tað árið var 5.500 krónur. Várið í 1956 róðu teir út undir Føroyum.